

Din amintirile unei rochii de vara

Julia Henriette Kakucs

Iata-ma ajunsa intr-un moment al existentei mele, care ma deprima profund. Stau atarnata de un carlig... Tinuta eleganta pe care as avea-o inca, dispare in aceasta postura. Au trecut doua zile rotunde de cand alte maini ma pipaie, ma trag peste un bust – recunosc, foarte frumos – mie insa necunoscut. Si cand ma gandesc cate am trait plimbandu-ma cu ea, ocrotind-o si scotandu-i trupul in evidenta ... Aceasta fiinta nerecunoscatoare! M-a lasat aici, in urma pasilor ei, plecand in lume. Am iubit-o... Imi placea sa-i simt pielea usor infiorata in bataia vantului. Zorile unei veri tarzii ii racorea pielea. Deseori ma netezea cu palmele, lipindu-ma de solduri, de abdomen, in timp ce eu ma mulam tot mai strans de coapsele ei, alunecand uneori cochet, discret in sus. Zambeam cand ma tragea cu repeziciune la locul meu... Ce timpuri am petrecut impreuna! Ce timpuri!

Cred insa ca a sosit momentul sa ma prezint. Sunt o rochie de vara, croita dintr-un material subtire, elastic, de culoarea apelor intunecate ale oceanului pe care il iubise mereu cu ardoare. Din loc in loc flori marunte, abia vizibile, imi daruiesc farmecul gingasiei. I-am lasat spatetele liber. Si in acesta dimineata simt cum racoarea o face sa tresalte usor, muscata de frig. Nu este pentru prima data cand dupa acele imbratisari fierbinti ale lunilor trecute, vara a surprins-o in diminetile unui august schimbator cu atingerea rece a celor ce pleaca. Pregatindu-se sa imbratiseze toamna, va uita in graba ei ca-si va darui caldura unui anotimp ce o va tempera cu ratiunea vantului sau, imprastiindu-i amintirile. Simt atingerea mainilor ei reci pe tesutul meu fin.

Nostalgia ma cuprinde acum, cand retraiesc in gand momentul in care ea s-a despartit de domnul Sió, un adevarat “Totum Factum” al sinagogii ortodoxe din Iosefin. Era inainte de emigrare. Ma purtase cu mare placere si in acele momente. In ciuda luminii stridente a lunii iulie, ma revad intr-o stare impecabila – nefacand niciodata parte din acele rochii sensibile, mereu sifonate dintr-o cauza sau alta – in penumbra apartamentului, aflat pe una din etajele palatului construit in stilul secesiunii vieneze la incrucisarea strazii Preyer cu strada Fröbel. De cate ori n-am trecut unduindu-ma in pasul ei pe langa aceasta cladire frumoasa fara sa-i stiu numele.

Cred ca nici ea nu era constienta de faptul ca se afla in Palatul Pisica. Constructia, aprobata la 28 iulie 1911 si terminata – in maniera renumitului arhitect budapestan, Ödön Lechner – in anul 1912, ne-ar fi dus pe amandoua cu gandul, prin mii de asociatii, la felinele gratioase din desenele animate transmise pe ecranul alb-negru al televizorului ce avea un program redus de doua ore pe zi. Cum o cunosc, ar fi dedus probabil ca insasi denumirea palatului este izvorul numarului mare de pisici gasite in toate colturile lui. Ce supozitie gresita! Analog cartii lui Eric-Emmanuel Schmitt, “Domnul Ibrahim si florile din Coran”, in care nici arabul strazii Rue Bleue nu este arab si nici strada nu este albastra, nici Palatul Pisica nu-si trage numele de la pisici. Alexandru Pisica era proprietarul ei.

Dar sa ne intoarcem la pisicile ... pardon ... la oile noastre.

O revad in acea prima saptamana din luna iulie a anului 1985 urcand scările pentru a se despartii de acela, care se ingrijea ca treburile sinagogii de pe strada Fröbel sa se desfasoare intr-o normalitate bine stabilita. Domnul Sió ii cunostea parintii, bunicii, o stia si pe ea din frageda copilărie. Regreta ca pleaca ... Probabil ca in mintea lui se

insirau in acele momente numele familiilor din Iosefin ce alesesera deja calea emigratiei. Erau greu de gasit cei zece barbati necesari pentru desfasurarea rugaciunilor. In ultimele luni telefonul suna la noi tot mai des dis de dimineata. In urma unei scurte conversatii singurul barbat adult al familiei sarea pe bicicleta – chiar daca era sambata – si inghesuindu-si bereta in buzunar, pornea spre sinagoga pentru a fi al zecelea membru al minianului. Sió era un barbat inalt, trecut de prima tinerețe. Ochiul lui pareau si mai intunecati sub borul palariei negre pe care o purta mereu. Avea tenul smead si buze umede, rosii. Ascultase cu tristete cuvintele ce purtau in ele despartirea. Fixandu-i privirea spusese: „Maga vissza fog jönni hozám, Julika.” (Te vei reintoarce la mine, Julika.) Fara a face o pauza adaugase apoi rapid, aruncandu-i o privire insotitorului ei: “Cum de o lasi sa iasa cu rochia aceasta pe strada?”

Oh, ce jignita m-am simtit! Auzindu-i in sa rasul mi-am regasit curajul. Avea un ras care-i incorpora opinia, reflectand felul ei de a vedea lumea inconjuratoare. Se destainuia astfel fara rautate, fara suparare, intr-un mod simplu. Razand... Repetase si ea greseala din tinerețe a bunicii sale care, vizitandu-si familia ortodoxa din Viena imbracata intr-o bluza decoltata, a pierdut dintr-o data toata simpatia si afectiunea ei.

Nu o ajuta in acel moment cu nimic nici faptul, ca parul ei lung si bogat ii acoperea spatele. Calcuse legile ... Cu toate acestea despartirea a avut loc sub cupola unui zambet cald.

Domnul Sió a inteles-o ... sper ca si atunci, cand anii au trecut fara ca ea sa se reintoarca in comunitatea pe care el o indruma...